

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 28ης Ιουνίου 2012*

«Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ —
Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών —
Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως εκδοθέν προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής —
Άρθρο 28 — Μεταγενέστερη παράδοση — “Αλυσίδα” ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως —
Εκτέλεση τρίτου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως κατά του ίδιου ατόμου — Έννοια του όρου
“κράτος μέλος εκτελέσεως” — Συγκατάθεση για την παράδοση — Επείγουσα
προδικαστική διαδικασία»

Στην υπόθεση C-192/12 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Korkein oikeus (Φινλανδία), με απόφαση της 24ης Απριλίου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την ίδια ημέρα, στη διαδικασία που αφορά την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος κατά του

Melvin West,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. N. Cunha Rodrigues, πρόεδρο τμήματος, U. Lohmus, A. Rosas, A. Arabadjiev (εισηγητή) και C. G. Fernlund, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 2012, που περιήλθε στο Δικαστήριο την ίδια ημέρα, να εκδικαστεί η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως με την επείγουσα διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 104γ του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

έχοντας υπόψη την απόφαση του δεύτερου τμήματος της 3ης Μαΐου 2012 περί αποδοχής του αιτήματος αυτού,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Ιουνίου 2012,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο M. West, εκπροσωπούμενος από τον R. Sorsa, asianajaja,

— ο Virallinen syyttäjä, εκπροσωπούμενος από τον M. Mäkelä, kihlakunnansyyttäjä,

* Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική.

- η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Heliskoski,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και J.-S. Pilczer, καθώς και από τις N. Rouam και B. Beaupère-Manokha,
- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την J. Beeko,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους W. Bogensberger και I. Koskinen,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ L 81, σ. 24, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο εκτελέσεως στη Φινλανδία ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος στις 31 Αυγούστου 2007 από το tribunal de grande instance de Paris (Γαλλία) κατά του Melvin West, υπηκόου του Ηνωμένου Βασιλείου και κατοικούντος στο κράτος αυτό, προς εκτέλεση ποινής φυλακίσεως τριών ετών στην οποία είχε καταδικαστεί για κλοπή παλαιών και σπανίων γεωγραφικών χαρτών.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Από την ενημέρωση σχετικά με την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την 1η Μαΐου 1999 (ΕΕ L 114, σ. 56), προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας προέβη σε δήλωση κατά το άρθρο 35, παράγραφος 2, ΕΕ, με την οποία αποδέχθηκε την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από το άρθρο 35, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΕΕ.
- 4 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου αριθ. 36 για τις μεταβατικές διατάξεις, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη ΛΕΕ, οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου δυνάμει του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, όπως ίσχυε προ της Συνθήκης της Λισσαβώνας, παραμένουν αμετάβλητες όσον αφορά τις πράξεις της Ένωσης που εκδόθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, συμπεριλαμβανομένων των τομέων στους οποίους έχουν γίνει αποδεκτές δυνάμει του άρθρου 35, παράγραφος 2, ΕΕ.

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 5 έως 7 και 10 της αποφάσεως-πλαισίου έχουν ως ακολούθως:

«(1) Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999 και ιδίως το σημείο 35, θα πρέπει να καταργηθεί, μεταξύ των κρατών μελών, η τυπική διαδικασία έκδοσης για πρόσωπα τα οποία προσπαθούν να διαφύγουν της δικαιοσύνης αφού έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα και να προβλεφθούν ταχύτερες διαδικασίες έκδοσης των υπόπτων για αξιόποινες πράξεις.

[...]

(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς τον σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

(6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.

(7) Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικαταστάσεως του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάσει της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργώντας μονομερώς και, συνεπώς, λόγω της διαστάσεως και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ενώσεως, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 5 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο εν λόγω άρθρο, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων αυτών.

[...]

(10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. [...]»

6 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου ορίζει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την υποχρέωση εκτελέσεώς του ως εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαισίου.»

7 Το άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαισίου απαριθμεί τους «λόγ[ους] υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης».

- 8 Το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού, με τίτλο «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», παραθέτει τους λόγους αυτούς και ορίζει συναφώς τα εξής:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης:
[...]

6) εάν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί προς το σκοπό της εκτέλεσης ποινής ή μέτρου ασφαλείας, στερητικών της ελευθερίας, όταν ο καταζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο».

- 9 Το άρθρο 5 της αποφάσεως-πλαisiού, υπό τον τίτλο «Εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις», ορίζει τα εξής:

«Η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να εξαρτηθεί κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης από μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:
[...]

3) όταν το πρόσωπο κατά του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προς το σκοπό της δίωξης είναι υπήκοος ή κάτοικος του κράτους μέλους εκτέλεσης, η παράδοση μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι το εν λόγω πρόσωπο, μετά από ακρόασή του, θα διαμεταχθεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης ώστε να εκτίσει εκεί τη στερητική της ελευθερίας ποινή ή το στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας που θα απαγγελθεί εναντίον του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος.»

- 10 Το άρθρο 15 της αποφάσεως-πλαisiού, με τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», ορίζει στην παράγραφο 2 τα ακόλουθα:

«Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17.»

- 11 Υπό τον τίτλο «Ενδεχόμενη δίωξη για άλλες αξιόποινες πράξεις», το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαisiού έχει ως ακολούθως:

«1. Έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι, στις σχέσεις του με άλλα κράτη μέλη που έχουν προβεί στην ίδια κοινοποίηση, τεκμαίρεται η συγκατάθεση για τη δίωξη, καταδίκη ή κράτηση ενός προσώπου προς έκτιση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας, για οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, εκτός εάν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ορίσει άλλως στην απόφασή της για την παράδοση.

2. Εξαιρέσει των περιπτώσεων που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 3, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πλην εκείνης [η] οποία προκάλεσε [την παράδοσή του].

3. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

- α) όταν ο παραδοθείς, μολονότι είχε τη δυνατότητα να εγκαταλείψει το έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο παραδόθηκε, δεν το έπραξε εντός 45 ημερών από την οριστική απαλλαγή του ή επέστρεψε σε αυτό αφού το είχε εγκαταλείψει·
- β) η αξιόποινη πράξη δεν τιμωρείται με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας·
- γ) η ποινική διαδικασία δεν συνεπάγεται την εφαρμογή μέτρου περιοριστικού της ελευθερίας του προσώπου·
- δ) όταν στον παραδοθέντα ενδέχεται να επιβληθεί ποινή ή μέτρο που δεν συνεπάγονται στέρηση της ελευθερίας, ιδίως χρηματική ποινή ή υποκατάστατο μέτρο, ακόμη και εάν αυτή η ποινή ή το μέτρο ενδέχεται να περιορίζει την ατομική του ελευθερία·
- ε) όταν ο συλληφθείς συγκατατέθηκε να παραδοθεί, ενδεχομένως συγχρόνως με την παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας, σύμφωνα με το άρθρο 13·
- στ) όταν ο συλληφθείς μετά την παράδοσή του παραιτήθηκε ρητά από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας όσον αφορά συγκεκριμένες αξιόποινες πράξεις προγενέστερες της παράδοσής του. Η παραίτηση γίνεται ενώπιον των αρμόδιων δικαστικών αρχών του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος και καταχωρείται στα πρακτικά σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο του εν λόγω κράτους. Διατυπώνεται κατά τρόπο που να προκύπτει ότι το έπραξε εκουσίως και έχοντας πλήρη επίγνωση των σχετικών συνεπειών. Προς τούτο, έχει το δικαίωμα να επικουρείται από νομικό παραστάτη·
- ζ) οσάκις η δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα δίδει τη σχετική συγκατάθεσή της σύμφωνα με την παράγραφο 4.

4. Η αίτηση συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης και συνοδεύεται από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2. Δίδεται συγκατάθεση όταν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 3 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 4. Η απόφαση λαμβάνεται το αργότερο 30 ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης.

Για τις περιπτώσεις του άρθρου 5, το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος πρέπει να παρέχει τις εγγυήσεις που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο.»

12 Κατά το άρθρο 28 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Παράδοση ή μεταγενέστερη έκδοση»:

«1. Έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι, στις σχέσεις του με άλλα κράτη μέλη που έχουν προβεί στην αυτή κοινοποίηση, η συγκατάθεση για την παράδοση ενός προσώπου σε κράτος μέλος, διάφορο του κράτους μέλους εκτέλεσης, βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα προ της παραδόσεώς του, τεκμαίρεται ότι έχει δοθεί, εκτός αν η δικαστική αρχή εκτέλεσης, για συγκεκριμένη περίπτωση, ορίσει άλλως στην περί παραδόσεως απόφασή της.

2. Πάντως, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος κατ' εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης είναι δυνατόν, χωρίς τη συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτέλεσης, να παραδοθεί σε άλλο κράτος μέλος εκτός του κράτους μέλους εκτέλεσης βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος για αξιόποινη πράξη προγενέστερη της παράδοσής του στις εξής περιπτώσεις:

- α) όταν ο παραδοθείς, μολοντί είχε τη δυνατότητα να εγκαταλείψει το έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο παραδόθηκε, δεν το έπραξε εντός 45 ημερών από την οριστική απαλλαγή του ή επέστρεψε σε αυτό αφού το είχε εγκαταλείψει·
- β) όταν ο καταζητούμενος συγκατατίθεται να παραδοθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτέλεσης βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Η συγκατάθεση παρέχεται ενώπιον των αρμόδιων δικαστικών αρχών του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος και καταχωρείται στα πρακτικά σύμφωνα με το εσωτερικό εθνικό δίκαιο του εν λόγω κράτους. Διατυπώνεται κατά τρόπον που να προκύπτει ότι το έπραξε εκουσίως και έχοντας πλήρη επίγνωση των σχετικών συνεπειών. Προς τούτο, ο καταζητούμενος έχει το δικαίωμα να επικουρείται από νομικό παραστάτη·
- γ) όταν ο καταζητούμενος δεν απολαύει του ευεργετήματος του κανόνα της ειδικότητας, σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχεία α), ε), στ) και ζ).

3. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης συγκατατίθεται για την παράδοση σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με τους εξής κανόνες:

- α) Η αίτηση συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης και συνοδεύεται από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2.
- β) Δίδεται συγκατάθεση όταν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.
- γ) Η απόφαση λαμβάνεται το αργότερο 30 ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης.
- δ) Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 3 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 4.

Για τις περιπτώσεις του άρθρου 5, το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος πρέπει να παρέχει τις εγγυήσεις που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο.

4. Παρά την παράγραφο 1, πρόσωπο το οποίο έχει παραδοθεί βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν εκδίδεται σε τρίτο κράτος χωρίς τη συγκατάθεση της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους που το παρέδωσε. Η συγκατάθεση δίδεται σύμφωνα με τις συμβάσεις που δεσμεύουν αυτό το κράτος μέλος, καθώς και σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.»

13 Το άρθρο 32 της αποφάσεως-πλασίου, με τον τίτλο «Μεταβατική διάταξη», ορίζει τα εξής:

«Οι αιτήσεις εκδόσεως οι οποίες θα παραληφθούν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004 θα εξακολουθούν να διέπονται από τις ισχύουσες πράξεις σχετικά με την έκδοση. Οι αιτήσεις που θα παραληφθούν από την ημερομηνία αυτή θα διέπονται από τους κανόνες που θα θεσπίσουν τα κράτη μέλη για την εκτέλεση της παρούσας απόφασης-πλασίου. Ωστόσο, κάθε κράτος μέλος δύναται, κατά τη στιγμή της υιοθέτησης της παρούσας απόφασης-πλασίου, να δηλώσει ότι, ως κράτος μέλος εκτέλεσης, θα εξακολουθήσει να διεκπεραιώνει σύμφωνα με το περί εκδόσεως σύστημα που ίσχυε πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004 τις αιτήσεις που αφορούν πράξεις που έχουν διαπραχθεί πριν από ημερομηνία

την οποία θα καθορίσει. Η εν λόγω ημερομηνία δεν μπορεί να είναι μεταγενέστερη της 7ης Αυγούστου 2002. Η δήλωση αυτή δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα. Μπορεί να ανακληθεί ανά πάσα στιγμή.»

Το φινλανδικό δίκαιο

- 14 Κατά το άρθρο 61 του νόμου 1286/2003, περί παραδόσεως μεταξύ της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης [rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003)], της 30ής Δεκεμβρίου 2003, ένα άτομο που παραδόθηκε από κράτος μέλος στη Δημοκρατία της Φινλανδίας δεν μπορεί να παραδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, εκτός, ιδίως, αν το κράτος μέλος που προέβη στην παράδοσή του συναινεί σε παρέκκλιση από την απαγόρευση αυτή.
- 15 Από το άρθρο 62 του εν λόγω νόμου, σε συνδυασμό με το άρθρο 61 αυτού, προκύπτει ότι, αν κράτος μέλος ζητεί την παράδοση ατόμου που έχει ήδη παραδοθεί στη Δημοκρατία της Φινλανδίας από άλλο κράτος μέλος και αν το άτομο αυτό αντιτίθεται στη νέα αυτή παράδοση, η αρμόδια εισαγγελική αρχή ζητεί τη συγκατάθεση στην παράδοση αυτή από το κράτος μέλος από το οποίο το εν λόγω άτομο είχε παραδοθεί στη Δημοκρατία της Φινλανδίας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

Ιστορικό της διαφοράς

- 16 Σε βάρος του M. West έχουν εκδοθεί τρία διαδοχικά ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως.
- 17 Το πρώτο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως εκδόθηκε από τις γαλλικές δικαστικές αρχές στις 14 Μαρτίου 2005 για τη δίωξη του M. West λόγω κλοπών παλαιών και σπανίων γεωγραφικών χαρτών τις οποίες διέπραξε στις 26 Οκτωβρίου 1999 και στις 5 Σεπτεμβρίου 2000 στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας. Το ως άνω ένταλμα συλλήψεως, αφού κυκλοφόρησε αρχικώς μέσω του συστήματος πληροφοριών Σένγκεν (SIS) και της Interpol, διαβιβάστηκε στις αρμόδιες αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, καθόσον ο M. West βρισκόταν την περίοδο εκείνη υπό κράτηση στο κράτος μέλος αυτό. Στις 15 Φεβρουαρίου 2007 το γαλλικό δικαστήριο tribunal de grande instance de Paris, αδυνατώντας να επιτύχει την παράδοση του M. West σε εκτέλεση του ως άνω ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, τον καταδίκασε ερήμην σε ποινή τριών ετών φυλακίσεως. Κατά συνέπεια, στις 31 Αυγούστου 2007, οι γαλλικές δικαστικές αρχές εξέδωσαν νέο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως προς έκτιση της εν λόγω στερητικής της ελευθερίας ποινής, το οποίο κυκλοφόρησε μέσω του SIS και της Interpol.
- 18 Το δεύτερο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως εκδόθηκε από τις φινλανδικές δικαστικές αρχές στις 9 Δεκεμβρίου 2009 προκειμένου να εκτίσει ο M. West στερητική της ελευθερίας ποινή, επιβεβαιωθείσα κατόπιν ασκήσεως εφέσεως σε δεύτερο βαθμό με απόφαση της 31ης Μαΐου 2002 του Helsingin hovioikeus (εφετείου του Ελσίνκι), λόγω κλοπών που διέπραξε ο M. West στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι της Φινλανδίας κατά την περίοδο από 22 μέχρι 26 Φεβρουαρίου 2001.
- 19 Το τρίτο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως εκδόθηκε από τις ουγγρικές δικαστικές αρχές την 1η Απριλίου 2010 λόγω ποινικής διώξεως κατά του M. West, ο οποίος κατηγορείτο ότι, το διάστημα από 16 μέχρι 18 Αυγούστου 2000, προκάλεσε ζημίες σε διαφόρους άτλαντες του 17ου αιώνα μεγάλης αξίας στην εθνική βιβλιοθήκη Széchenyi της Ουγγαρίας, αφαιρώντας από εκεί οκτώ φύλλα με σκοπό ιδιοποίησης.

Οι αφορώσεις τον M. West διαδικασίες παραδόσεως

- 20 Σε ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται βάσει της ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφίας, οι δικαστικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου παρέδωσαν τον M. West στην Ουγγαρία, σε εκτέλεση του εκδοθέντος από τις ως άνω ουγγρικές δικαστικές αρχές ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Η εν λόγω παράδοση δεν εξαρτήθηκε από όρους. Το Budai Központi kerületi bíróság [δικαστήριο της Βούδας (Ουγγαρία)] καταδίκασε τον M. West για τις κλοπές που του προσάπτονταν σε ποινή φυλακίσεως δεκαέξι μηνών. Με απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2011, το Fővárosi Bíróság (δικαστήριο της Βουδαπέστης), αφού διαπίστωσε ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις παραδόσεως του M. West τόσο βάσει του εντάλματος συλλήψεως των φινλανδικών δικαστικών αρχών όσο και βάσει εκείνου των γαλλικών δικαστικών αρχών, εξέδωσε απόφαση διατάσσουσα την παράδοση του M. West στη Δημοκρατία της Φινλανδίας. Από την ως άνω δικογραφία προκύπτει ότι οι δικαστικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου έδωσαν τη συγκατάθεσή τους για την παράδοση αυτή χωρίς να την εξαρτήσουν από όρους.
- 21 Στις 15 Σεπτεμβρίου 2011, η Ουγγαρία παρέδωσε τον M. West στη Δημοκρατία της Φινλανδίας δυνάμει του εκδοθέντος από τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους αυτού ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως προς έκτιση ποινής φυλακίσεως στην οποία είχε καταδικαστεί από το Helsingin hovioikeus. Από την ποινή αυτή υπολειπόταν η έκτιση 17 μηνών φυλακίσεως. Ο M. West επρόκειτο να αφεθεί ελεύθερος στις 29 Απριλίου 2012. Στις 25 Ιανουαρίου 2012 το ουγγρικό Υπουργείο Δημοσίας Διοικήσεως και Δικαιοσύνης απηύθυνε στον Virallinen syyttäjä (εκπρόσωπο της φινλανδικής εισαγγελικής αρχής) έγγραφο με το οποίο τον πληροφόρησε περί της αποφάσεως του Fővárosi Bíróság της 27ης Ιανουαρίου 2011. Το έγγραφο αυτό ανέφερε ότι το ως άνω δικαστήριο είχε αποφασίσει ότι, «μόλις περατωθεί η φινλανδική διαδικασία, ο ενδιαφερόμενος θα παραδοθεί στις γαλλικές αρχές».
- 22 Στις 9 Φεβρουαρίου 2012 ο Virallinen syyttäjä ζήτησε από το Helsingin käräjäoikeus (πρωτοβάθμιο δικαστήριο του Ελσίνκι) να παραδοθεί ο M. West στη Γαλλική Δημοκρατία στις 31 Αυγούστου 2007 σε εκτέλεση του εκδοθέντος από τις γαλλικές δικαστικές αρχές ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διευκρινίζοντας ότι η Ουγγαρία είχε παράσχει τη συγκατάθεσή της στην παράδοση αυτή. Από τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο Virallinen syyttäjä προέβη επίσης σε διαβήματα, μέσω της κεντρικής υπηρεσίας της δικαστικής αστυνομίας, προκειμένου να πληροφορηθεί αν το Ηνωμένο Βασίλειο είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για την παράδοση αυτή. Οι αρμόδιες αρχές του τελευταίου αυτού κράτους μέλους απάντησαν ότι η απόφαση περί παραδόσεως του M. West στη Γαλλική Δημοκρατία έπρεπε να ληφθεί από τις φινλανδικές αρχές. Με τις απαντήσεις του στις έγγραφες ερωτήσεις του Δικαστηρίου, το Ηνωμένο Βασίλειο διευκρίνισε συναφώς ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας είχε ζητήσει τη συγκατάθεσή του για την παράδοση του M. West στη Γαλλική Δημοκρατία, αλλά ότι η συγκατάθεση αυτή δεν είχε δοθεί.
- 23 Με απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2012 το Helsingin käräjäoikeus επέτρεψε την παράδοση του M. West στη Γαλλική Δημοκρατία. Ο τελευταίος άσκησε αναίρεση ενώπιον του Korkein oikeus [ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου] κατά της αποφάσεως αυτής. Ο M. West βάλλει κατά της παραδόσεως υποστηρίζοντας ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έχει παράσχει τη συγκατάθεσή του για αυτήν την τρίτη παράδοση. Ο Virallinen syyttäjä εκτιμά, αντιθέτως, ότι για την εν λόγω παράδοση απαιτείται απλώς η συγκατάθεση της Ουγγαρίας, διότι το ως άνω κράτος μέλος είναι αυτό από το οποίο ο M. West όντως παραδόθηκε στη Δημοκρατία της Φινλανδίας.

Η απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου

- 24 Με την απόφασή του περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος το Korkein oikeus εκθέτει ότι το ίδιο καλείται να αποφανθεί επί του αν η ζητούμενη από τις γαλλικές δικαστικές αρχές παράδοση απαιτεί, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως-πλαισίου, τη συγκατάθεση άλλου κράτους μέλους πέραν της

Ουγγαρίας. Εν προκειμένω, δεν αποδεικνύεται, ούτε προβάλλεται, ότι το Ηνωμένο Βασίλειο έχει παράσχει τη συγκατάθεσή του για την παράδοση του M. West στη Γαλλική Δημοκρατία. Η Ουγγαρία, αντιθέτως, έχει παράσχει τη συγκατάθεσή της προς τούτο.

- 25 Κατά το *Korkein oikeus*, η προϋπόθεση της συγκαταθέσεως του κράτους μέλους εκτελέσεως δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού δεν αποτελεί ζήτημα του εθνικού δικαίου. Η εύρυθμη λειτουργία του συστήματος που δημιουργείται με την απόφαση-πλαίσιο απαιτεί συναφώς ομοιόμορφη ερμηνεία.
- 26 Το *Korkein oikeus* εκθέτει ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 28, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', της αποφάσεως-πλαisiού δεν πληρούνται εν προκειμένω. Αντιθέτως, ενδέχεται να έχει σημασία η παράγραφος 2, στοιχείο γ', του άρθρου αυτού. Κατά τη διάταξη αυτή, που παραπέμπει στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της αποφάσεως-πλαisiού, δεν απαιτείται ειδική συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτελέσεως για μια μεταγενέστερη παράδοση όταν «η δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα» παρέχει τη συγκατάθεσή της για νέα δίωξη ή καταδίκη. Εντούτοις, υπάρχει αμφιβολία επί του αν με την έκφραση «δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα» νοείται αρχή του ιδίου ακριβώς κράτους μέλους το οποίο ορίζεται στην αρχή του άρθρου 28, παράγραφος 2, ως το κράτος μέλος εκτελέσεως.
- 27 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού αποτελεί κατά πάσα πιθανότητα ένδειξη ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως του οποίου απαιτείται η συγκατάθεση είναι αποκλειστικά το τελευταίο κράτος μέλος που παρέδωσε τον συλληφθέντα στο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε το νέο ένταλμα συλλήψεως. Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από τον σκοπό της αποφάσεως-πλαisiού, που είναι να απαιτούνται για τη διαδικασία παραδόσεως όσο το δυνατόν λιγότεροι έλεγχοι. Η ερμηνεία αυτή εφαρμόζεται απρόσκοπτα σε περίπτωση παραδόσεων μεταξύ τριών κρατών μελών, όχι όμως όταν στην παράδοση εμπλέκονται τέσσερα κράτη μέλη. Ειδικότερα, εν προκειμένω, ανακύπτει το ζήτημα αν το Ηνωμένο Βασίλειο διατήρησε την εξουσία προς παροχή συγκαταθέσεως ακόμα και μετά την παράδοση του M. West από την Ουγγαρία στη Δημοκρατία της Φινλανδίας.
- 28 Το *Korkein oikeus* εκτιμά ότι πρέπει να διευκρινιστεί ο σκοπός τον οποίο εξυπηρετεί μια τέτοια συγκατάθεση. Οι προαιρετικοί λόγοι μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού ενδέχεται να έχουν σημασία επ' αυτού. Εξάλλου, κατά το άρθρο 5 αυτής, η εθνική νομοθεσία μπορεί να προβλέπει ορισμένες προϋποθέσεις για την παράδοση ατόμων που είναι υπήκοοι και κάτοικοι του κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 29 Κατά το ως άνω δικαστήριο, οι σκέψεις στις οποίες στηρίζονται οι διατάξεις αυτές συνηγούνται υπέρ μιας ερμηνείας του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού κατά την οποία η θέση του αρχικώς υπεύθυνου κράτους μέλους εκτελέσεως δεν μπορεί να αποδυναμώνεται με την αιτιολογία ότι, μετά από μια αξιόποινη πράξη, το κράτος μέλος αυτό έδωσε τη συγκατάθεσή του για μια μεταγενέστερη παράδοση του συλληφθέντος. Η εν λόγω μεταγενέστερη παράδοση, επομένως, δεν έχει ως αποτέλεσμα τη μεταφορά της σχετικής αρμοδιότητας και της εξουσίας εκτιμήσεως στο κράτος μέλος που βρίσκεται στο τέλος της αλυσίδας παραδόσεων όσον αφορά το ίδιο άτομο. Πράγματι, η μόνη σχέση μεταξύ του κράτους μέλους που προέβη σε μεταγενέστερη παράδοση και του ζητούμενου ατόμου είναι η ποινική διαδικασία της οποίας η εξέταση και η εκτέλεση της σχετικής αποφάσεως είχαν ολοκληρωθεί πριν από την παράδοση του ατόμου αυτού σε άλλο κράτος μέλος.
- 30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το *Korkein oikeus* αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Νοείται για τους σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού [...] ως κράτος μέλος εκτελέσεως το κράτος από το οποίο ο ενδιαφερόμενος παραδόθηκε αρχικώς δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως σε άλλο κράτος μέλος ή το δεύτερο αυτό κράτος μέλος από το

οποίο ο ενδιαφερόμενος παραδόθηκε σε τρίτο κράτος μέλος από το οποίο ζητείται τώρα να παραδώσει το άτομο αυτό σε ένα τέταρτο κράτος; Ή απαιτείται ενδεχομένως η συγκατάθεση και των δύο αυτών κρατών μελών;»

- 31 Με χωριστή απόφαση, εκδοθείσα επίσης στις 24 Απριλίου 2012, το *Korkein oikeus* διέταξε τη συνέχιση της κρατήσεως του M. West.

Επί της επείγουσας διαδικασίας

- 32 Με χωριστό αίτημα της 24ης Απριλίου 2012, που υπέβαλε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, το *Korkein oikeus* ζήτησε να εκδικαστεί η παρούσα αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως με την επείγουσα διαδικασία την οποία προβλέπουν τα άρθρα 23α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και 104γ του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 33 Το αιτούν δικαστήριο αιτιολόγησε το αίτημα αυτό εκθέτοντας ότι, κατόπιν του εκδοθέντος από τις γαλλικές δικαστικές αρχές ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, παρατάθηκε η κράτηση στη Φινλανδία του M. West, ο οποίος έπρεπε να αφεθεί ελεύθερος καταρχήν στις 29 Απριλίου 2012. Δεδομένου ότι ο M. West στερείται της ελευθερίας του, υφίσταται επιτακτική ανάγκη να ακολουθηθεί η επείγουσα διαδικασία, δεδομένου ότι ο τελευταίος μπορεί να αξιώσει την υπέρ αυτού εφαρμογή της αρχής της ασφαλείας δικαίου.
- 34 Δεχόμενο την αιτιολογία αυτή, το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε στις 3 Μαΐου 2012 να δεχθεί το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου να ακολουθηθεί η επείγουσα διαδικασία για την έκδοση της προδικαστικής αποφάσεως.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 35 Εισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 3 και 4 της παρούσας αποφάσεως, το Δικαστήριο είναι εν προκειμένω αρμόδιο να αποφανθεί επί της ερμηνείας της αποφάσεως-πλαisiού δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου 36 περί μεταβατικών διατάξεων. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ειδικότερα ότι, κατά το άρθρο 32 της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού, η εν λόγω απόφαση έχει εφαρμογή στις αιτήσεις οι οποίες, όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, αφορούν αξιόποινες πράξεις που τελέστηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, υπό την προϋπόθεση ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως δεν έχει προβεί σε δήλωση ότι θα εξακολουθήσει να εξετάζει τις αιτήσεις αυτές σύμφωνα με το περί εκδόσεως σύστημα που ίσχυε πριν από την ημερομηνία αυτή. Δεν αμφισβητείται ότι δεν έχουν προβεί σε μια τέτοια δήλωση ούτε το Ηνωμένο Βασίλειο ούτε η Ουγγαρία, κράτη τα οποία προχώρησαν σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως αφορώντος τον M. West, αλλ' ούτε και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, από την οποία ζητείται, στην υπόθεση της κύριας δίκης, να εκτελέσει άλλο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως κατά του M. West.
- 36 Με το ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατά βάση να διευκρινιστεί αν το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού έχει την έννοια ότι, όταν ένα άτομο αποτελεί το αντικείμενο περισσοτέρων της μιας παραδόσεων μεταξύ κρατών μελών δυνάμει διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως, η μεταγενέστερη παράδοση του ατόμου αυτού σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό που προέβη τελευταίο στην παράδοσή του εξαρτάται από τη συγκατάθεση του κράτους μέλους που προέβη στην αρχική παράδοσή του, από εκείνη του κράτους μέλους που προέβη τελευταίο στην παράδοσή του ή από εκείνη καθενός από τα κράτη μέλη που προέβησαν σε μια τέτοια παράδοση.

- 37 Το ερώτημα αυτό αφορά την κατάσταση του M. West, υπηκόου και κατοίκου του Ηνωμένου Βασιλείου, ο οποίος παραδόθηκε από τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους αυτού (στο εξής: πρώτο κράτος μέλος εκτελέσεως) στην Ουγγαρία δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος από τις ουγγρικές δικαστικές αρχές με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης, πριν παραδοθεί στη συνέχεια από την Ουγγαρία (στο εξής: δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως) στη Δημοκρατία της Φινλανδίας δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος από τις φινλανδικές δικαστικές αρχές προκειμένου να εκτίσει στερητική της ελευθερίας ποινή, και ο οποίος αποτελεί έκτοτε το αντικείμενο μιας διαδικασίας με σκοπό την παράδοσή του από το τελευταίο αυτό κράτος μέλος (στο εξής: τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως) στη Γαλλική Δημοκρατία δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος από τις γαλλικές δικαστικές αρχές προς έκτιση στερητικής της ελευθερίας ποινής επιβληθείσας ερήμην λόγω αξιοποιώνων πράξεων που διαπράχθηκαν πριν από την πρώτη παράδοση.
- 38 Το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως έδωσε τη συγκατάθεσή του για την παράδοση του M. West στη Γαλλική Δημοκρατία από το τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως. Αντιθέτως, από τη δικογραφία δεν προκύπτει, όπως συνάγεται από τη σκέψη 22 της παρούσας αποφάσεως, αν το πρώτο κράτος μέλος εκτελέσεως έχει παράσχει μια τέτοια συγκατάθεση.
- 39 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν για την παράδοση του M. West από το τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως στη Γαλλική Δημοκρατία πρέπει να δοθεί, επιπλέον της συγκαταθέσεως που παρέσχε ήδη το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως, η συγκατάθεση του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως, ή αν αρκεί η συγκατάθεση ενός εκ των δύο αυτών κρατών μελών εκτελέσεως.
- 40 Από το γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι, καταρχήν, άτομο που παραδόθηκε δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος δεν μπορεί να παραδοθεί σε άλλο κράτος μέλος πέραν του «κράτους μέλους εκτελέσεως» δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως διαπραχθείσας πριν από την παράδοσή του στο κράτος μέλος αυτό παρά μόνο με τη «συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτελέσεως».
- 41 Όπως και ο κανόνας της ειδικότητας που τίθεται στο άρθρο 27, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, κατά τον οποίο ένα άτομο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν την παράδοσή του πλην εκείνης η οποία προκάλεσε την παράδοσή του (βλ. απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2008, C-388/08 PPU, Leymann και Pustovarov, Συλλογή 2008, σ. I-8983, σκέψη 43), ο κανόνας που τίθεται με το άρθρο 28, παράγραφος 2, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου παρέχει στο καταζητούμενο άτομο το δικαίωμα να αντισταχθεί στην παράδοσή του σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτελέσεως στο πλαίσιο ποινικής δίωξης ή προς έκτιση στερητικής της ελευθερίας ποινής λόγω αξιόποινης πράξεως διαπραχθείσας πριν από την παράδοσή του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος.
- 42 Κατά το άρθρο 28, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου, κάθε κράτος μέλος μπορεί να παραιτηθεί από την εφαρμογή του κανόνα που παρατίθεται στην προηγούμενη σκέψη, προβαίνοντας στην κοινοποίηση την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή. Εντούτοις, εν προκειμένω δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κανένα από τα κράτη μέλη που εμπλέκονται στην εκτέλεση των διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως κατά του M. West δεν έχουν προβεί σε μια τέτοια κοινοποίηση.
- 43 Ο κανόνας που τίθεται στο άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου περιλαμβάνει, εξάλλου, τρεις εξαιρέσεις προβλεπόμενες στην ίδια παράγραφο, στοιχεία α' έως γ', οι οποίες ωστόσο δεν έχουν εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής δεν αμφισβητείται ότι το πρώτο κράτος μέλος εκτελέσεως, κατά την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εξέδωσαν οι ουγγρικές δικαστικές αρχές σε βάρος του M. West με σκοπό την παράδοσή του στην Ουγγαρία, δεν έχει παραιτηθεί από τον κανόνα της ειδικότητας σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της αποφάσεως-πλαισίου και, κατά συνέπεια, δεν έχει

παραιτηθεί από τη δυνατότητα να δώσει τη συγκατάθεση την οποία απαιτεί το εν λόγω άρθρο 28, παράγραφος 2, σε περίπτωση μεταγενέστερης παραδόσεως σε άλλο κράτος μέλος για αξιόποινες πράξεις που διέπραξε ο M. West πριν από την παράδοσή του στην Ουγγαρία.

- 44 Επίσης δεν αμφισβητείται ότι η Ουγγαρία, ως το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως, κατά την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εξέδωσαν οι φινλανδικές δικαστικές αρχές με σκοπό την παράδοση του M. West στη Δημοκρατία της Φινλανδίας, ζήτησε από το πρώτο κράτος μέλος εκτελέσεως τη συγκατάθεσή του για την παράδοση αυτή και ότι το τελευταίο αυτό κράτος μέλος έδωσε μια τέτοια συγκατάθεση.
- 45 Εξ αυτού προκύπτει ότι για την παράδοση ατόμου όπως ο M. West στην υπόθεση της κύριας δίκης απαιτείται η συγκατάθεση που προβλέπεται στο άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου.
- 46 Όσον αφορά το ζήτημα αν η συγκατάθεση που απαιτείται για την παράδοση του συλληφθέντος πρέπει να δίδεται από ένα μόνον ή από δύο από τα κράτη μέλη που προέβησαν σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος σε βάρος του ατόμου αυτού, το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου, όπως τόνισε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή με τις γραπτές παρατηρήσεις της, επιδέχεται τρεις διαφορετικές ερμηνείες σε καταστάσεις όπως αυτή της κύριας δίκης. Κατά την πρώτη ερμηνεία, η διάταξη αυτή απαιτεί τη συγκατάθεση τόσο του πρώτου όσο και του δεύτερου κράτους μέλους εκτελέσεως. Κατά τη δεύτερη ερμηνεία, είναι αναγκαία μόνον η συγκατάθεση του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως. Τέλος, κατά την τρίτη ερμηνεία, η εν λόγω διάταξη επιβάλλει να ζητείται αποκλειστικά η συγκατάθεση του δεύτερου κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 47 Ο M. West, καθώς και η Φινλανδική και η Γαλλική Κυβέρνηση, προτείνουν κατ' ουσίαν την αποδοχή της πρώτης ερμηνείας. Συναφώς, ενώ ο M. West και η Φινλανδική Κυβέρνηση εκτιμούν ότι εναπόκειται στο τρίτο κράτος μέλος να ζητήσει ταυτόχρονα τη συγκατάθεση του πρώτου και του δεύτερου κράτους μέλους εκτελέσεως, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι κάθε κράτος μέλος εκτελέσεως υποχρεούται να εφαρμόσει το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου, οπότε, στην υπόθεση της κύριας δίκης, το τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως πρέπει να ζητήσει αποκλειστικά τη συγκατάθεση του δεύτερου κράτους μέλους εκτελέσεως, ενώ το τελευταίο υποχρεούται με τη σειρά του να ζητήσει τη συγκατάθεση του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 48 Ο Virallinen syöttäjä δέχεται την τρίτη ερμηνεία, προς εξασφάλιση της απρόσκοπτης πραγματοποιήσεως των παραδόσεων, έστω και αν δεν αποκλείει, επικουρικώς, τη δεύτερη ερμηνεία. Η Επιτροπή εκτιμά ομοίως ότι πρέπει να προτιμηθεί η τρίτη ερμηνεία, δεδομένου ότι αυτή στηρίζεται στο γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου και ότι είναι πλέον σύμφωνη προς την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως. Η Επιτροπή σημειώνει εντούτοις ότι η δεύτερη ερμηνεία επιρρωννύεται από τον σκοπό της διατηρήσεως μιας δυνατότητας ελέγχου εξ αποστάσεως όσον αφορά άτομα που έχουν παραδοθεί, καθώς και από αυτόν της εξασφαλίσεως μιας μεγαλύτερης σαφήνειας του συστήματος παραδόσεως, καθιστώντας αναγκαία τη συγκατάθεση του ίδιου κράτους μέλους εκτελέσεως ανεξαρτήτως του αριθμού των παραδόσεων. Τόσο ο Virallinen syöttäjä όσο και η Επιτροπή απορρίπτουν την πρώτη ερμηνεία.
- 49 Για την εκτίμηση του περιεχομένου του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου και, ειδικότερα, των όρων «κράτος μέλος εκτελέσεως», σε κατάσταση όπως αυτή της κύριας δίκης πρέπει να ληφθεί υπόψη το γράμμα της διατάξεως αυτής, καθώς και ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο (βλ., επ' αυτού, προαναφερθείσα απόφαση Leymann και Pustovarov, σκέψη 46).
- 50 Όσον αφορά, πρώτον, το γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη διάταξη αυτή, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 40 της παρούσας αποφάσεως, όταν δεν έχει εφαρμογή καμία από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο αυτό, άτομο που παραδόθηκε στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν μπορεί να παραδοθεί από το κράτος αυτό σε κράτος μέλος διαφορετικό από το «κράτος μέλος

εκτελέσεως» δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως διαπραχθείσας πριν την παράδοσή του παρά μόνο με τη συγκατάθεση του εν λόγω «κράτους μέλους εκτελέσεως».

- 51 Από το γράμμα του άρθρου αυτού προκύπτει ότι, καίτοι το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασίου δεν προβλέπει ρητώς καταστάσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, όπου για το καταζητούμενο άτομο υφίστανται τρεις διαδοχικές αιτήσεις παραδόσεως, στο σύστημα που θεσπίζεται με τη διάταξη αυτή, η οποία αφορά τη μεταγενέστερη παράδοση από το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος ατόμου που είχε ήδη παραδοθεί σε αυτό, ως «κράτος μέλος εκτελέσεως» νοείται, όπως υποστήριξαν το αιτούν δικαστήριο, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, το κράτος μέλος που προέβη στην εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δυνάμει του οποίου το ως άνω άτομο παραδόθηκε στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος και το οποίο παρέχει στο τελευταίο κράτος, ως κράτος μέλος εκτελέσεως, την εξουσία να παραδώσει το εμπλεκόμενο άτομο σε άλλο κράτος μέλος.
- 52 Εξ αυτού συνάγεται ότι, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, η έννοια του «κράτους μέλους εκτελέσεως» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασίου συνδέεται με την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εξέδωσαν οι φινλανδικές δικαστικές αρχές με σκοπό την παράδοση του M. West από την Ουγγαρία στη Δημοκρατία της Φινλανδίας και, επομένως, η έννοια αυτή προσδιορίζει το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως, ήτοι εκείνο που προέβη στην τελευταία παράδοση του M. West στο κράτος μέλος από το οποίο, ως τρίτο κράτος μέλος, ζητείται στην ως άνω υπόθεση η παράδοση του εν λόγω ατόμου στη Γαλλική Δημοκρατία δυνάμει εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος από τις δικαστικές αρχές της τελευταίας αυτής χώρας.
- 53 Όσον αφορά, δεύτερον, τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, πρέπει να υπομνησθεί ότι αυτή αποσκοπεί, ιδίως, στο να διευκολύνει και να επιταχύνει τη δικαστική συνεργασία (βλ. αποφάσεις της 3ης Μαΐου 2007, C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, Συλλογή 2007, σ. I-3633, σκέψη 31· της 12ης Αυγούστου 2008, C-296/08 PPU, *Santesteban Goicoechea*, Συλλογή 2008, σ. I-6307, σκέψεις 51, 55 και 76, καθώς και *Leymann* και *Pustovarov*, προαναφερθείσα, σκέψη 42). Η ως άνω απόφαση-πλαίσιο αποσκοπεί με τον τρόπο αυτόν στο να συμβάλει στην επίτευξη του σκοπού της Ένωσης να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στηριζόμενος στο υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών (βλ., επ' αυτού, απόφαση *Leymann* και *Pustovarov*, προαναφερθείσα, σκέψεις 48 και 50).
- 54 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 5 και 7 της αποφάσεως-πλασίου, η απόφαση αυτή έχει ως σκοπό να αντικαταστήσει το πολυμερές σύστημα εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών με ένα σύστημα παραδόσεως, μεταξύ δικαστικών αρχών, των ατόμων που έχουν καταδικαστεί για αξιόποινη πράξη ή θεωρούνται ύποπτα για την τέλεσή της, με σκοπό την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων ή στο πλαίσιο διώξεως, σύστημα το οποίο να βασίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως (βλ. αποφάσεις *Advocaten voor de Wereld*, προαναφερθείσα, σκέψη 28· της 17ης Ιουλίου 2008, C-66/08, *Kozłowski*, Συλλογή 2008, σ. I-6041, σκέψεις 31 και 43· της 6ης Οκτωβρίου 2009, C-123/08, *Wolzenburg*, Συλλογή 2009, σ. I-9621, σκέψη 56, και της 16ης Νοεμβρίου 2010, C-261/09, *Mantello*, Συλλογή 2010, σ. I-11477, σκέψη 35).
- 55 Η ως άνω αρχή, που αποτελεί τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας, συνεπάγεται, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασίου, ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Πράγματι, τα κράτη αυτά είναι υποχρεωμένα να εκτελούν ένα τέτοιο ένταλμα ή δεν μπορούν να αρνούνται την εκτέλεσή του, ενώ δεν μπορούν να εξαρτούν την εκτέλεσή του από όρους παρά μόνο στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στα άρθρα 3 έως 5 της αποφάσεως-πλασίου. Ομοίως, κατά το άρθρο 28, παράγραφος 3, αυτής, δεν μπορούν να αρνούνται τη συγκατάθεση σε μεταγενέστερη παράδοση παρά μόνο στις ως άνω περιπτώσεις (βλ., επ' αυτού, προαναφερθείσες αποφάσεις *Leymann* και *Pustovarov*, σκέψεις 49 και 51, *Wolzenburg*, σκέψη 57, καθώς και *Mantello*, σκέψεις 36 και 37).

- 56 Σε υποθέσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, το να απαιτείται, όπως προτείνουν ο M. West και η Φινλανδική και η Γαλλική Κυβέρνηση, η συγκατάθεση τόσο του πρώτου όσο και του δεύτερου κράτους μέλους εκτελέσεως μπορεί να θίξει τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, ο οποίος είναι η επιτάχυνση και η απλούστευση της δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών.
- 57 Ασφαλώς, όπως τόνισαν η Φινλανδική Κυβέρνηση και ο Virallinen syöttäjä κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ένα αίτημα παροχής συγκαταθέσεως μπορεί να διαβιβάζεται ταυτόχρονα σε όλα τα κράτη μέλη εκτελέσεως που εμπλέκονται σε μια αλυσίδα ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως και ο προσδιορισμός καθενός από αυτά τα κράτη μέλη εκτελέσεως πιθανότατα δεν είναι ιδιαίτερα δυσχερής, λαμβανομένης υπόψη, ιδίως, της υπάρξεως του SIS. Κατά συνέπεια, δεν συνάγεται ότι η απαίτηση παροχής συγκαταθέσεως εκ μέρους περισσότερων του ενός κρατών μελών ενδέχεται να δημιουργήσει, καθαυτή, ανυπέρβλητες πρακτικές δυσχέρειες.
- 58 Εντούτοις, μια τέτοια απαίτηση είναι ικανή να περιπλέξει και να επιβραδύνει την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διότι η υποχρέωση να ζητείται η συγκατάθεση πλειόνων κρατών μελών για τη μεταγενέστερη παράδοση του ατόμου που έχει καταδικαστεί για αξιόποινη πράξη ή θεωρείται ύποπτο για την τέλεσή της ενδέχεται να είναι η αιτία για την εκ μέρους των κρατών αυτών αποστολή πολλαπλών αιτήσεων παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου και να καταστήσει πιθανότερο το ενδεχόμενο εκδόσεως διαφορετικών αποφάσεων μεταξύ των κρατών μελών των οποίων απαιτείται η συγκατάθεση δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου όσο και μεταξύ αυτών και του κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, αυτής επιφορτιζόμενου με την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως κράτους μέλους. Τούτο θα συμβαίνει μάλιστα σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό αν γίνει δεκτό, σύμφωνα με τη λογική που στηρίζει την ερμηνεία αυτή, ότι κάθε κράτος μέλος που εκτέλεσε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως κατά συγκεκριμένου ατόμου θα πρέπει να δίδει τη συγκατάθεσή του σε περίπτωση μεταγενέστερης παραδόσεως του ατόμου αυτού.
- 59 Ειδικότερα, σε καταστάσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, δεν μπορεί να αποκλείεται το ενδεχόμενο το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως, το οποίο πρέπει να παρέχει τη συγκατάθεσή του για τη μεταγενέστερη παράδοση δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, και το τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως, το οποίο επιφορτίζεται να προβεί στην παράδοση δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, αυτής, να λάβουν διαφορετικές αποφάσεις όσον αφορά την εν λόγω παράδοση και, επομένως, η παράδοση αυτή να μην μπορεί να πραγματοποιηθεί. Πάντως, το ενδεχόμενο αυτό είναι σύμφυτο προς το σύστημα που θεσπίζεται με το άρθρο 28, παράγραφος 2, αυτής της αποφάσεως-πλαισίου, καθόσον η διάταξη αυτή επιβάλλει, καταρχήν, τη σύμφωνη απόφαση δύο κρατών μελών σε περίπτωση μεταγενέστερης παραδόσεως για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την τελευταία παράδοση.
- 60 Ασφαλώς με το να απαιτείται μόνον η συγκατάθεση του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως μπορεί επίσης να επιτευχθεί ο σκοπός απλουστεύσεως και επιταχύνσεως τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, καθόσον μάλιστα στην περίπτωση αυτή θα είναι το ίδιο κράτος μέλος που θα καλείται να δώσει τη συγκατάθεσή του σε περίπτωση μεταγενέστερης παραδόσεως του ιδίου ατόμου, ανεξαρτήτως του αριθμού των διαδοχικών παραδόσεων.
- 61 Εντούτοις, όπως τόνισε η Επιτροπή, σε υποθέσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, η άμεση σχέση μεταξύ του δεύτερου και του τρίτου κράτους μέλους εκτελέσεως είναι ικανή να διευκολύνει τη δικαστική συνεργασία μεταξύ των δύο αυτών κρατών μελών.
- 62 Εξ αυτού προκύπτει ότι η ερμηνεία κατά την οποία ως «κράτος μέλος εκτελέσεως» νοείται αποκλειστικά το κράτος μέλος που προέβη στην τελευταία παράδοση του καταζητούμενου ατόμου ενισχύει το σύστημα παραδόσεως που θεσπίζει η απόφαση-πλαίσιο υπέρ ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, σύμφωνα με την αμοιβαία εμπιστοσύνη που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των κρατών μελών. Περιορίζοντας τις καταστάσεις στις οποίες οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως των κρατών μελών τα οποία εμπλέκονται σε διαδοχικές παραδόσεις του ιδίου ατόμου μπορούν να

αρνούνται τη συγκατάθεσή τους σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η ερμηνεία αυτή απλώς διευκολύνει την παράδοση των καταζητούμενων ατόμων, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως την οποία θέτει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσίου, το οποίο αποτελεί τον κύριο κανόνα που θεσπίζεται με την απόφαση αυτή (βλ., επ' αυτού, απόφαση Wolzenburg, προαναφερθείσα, σκέψεις 58 και 59).

- 63 Η Φινλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η εν λόγω ερμηνεία είναι ικανή να παρεμποδίσει την επίτευξη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσίου, ο οποίος είναι η προστασία της κυριαρχίας του κράτους μέλους που παρέδωσε το καταζητούμενο άτομο, καθώς και η αποτροπή του ενδεχομένου να υποστεί το άτομο αυτό δίωξη, μετά την παράδοσή του, ή να καταδικαστεί ή να παραδοθεί αργότερα σε άλλο κράτος μέλος για αξιόποινες πράξεις προγενέστερες της αρχικής παραδόσεως οι οποίες δεν συνιστούν την αιτία για την παράδοση αυτή.
- 64 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως δεν συνεπάγεται απόλυτη υποχρέωση εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως, το σύστημα της αποφάσεως-πλαίσίου, όπως τούτο προκύπτει ιδιαίτερα από τις διατάξεις των άρθρων 3 και 5 αυτού, παρέχει διακριτική ευχέρεια στα κράτη μέλη να προβλέπουν, σε ορισμένες ειδικές καταστάσεις, τη δυνατότητα των αρμόδιων δικαστικών αρχών να αρνούνται την παράδοση (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2010, C-306/09, Β., Συλλογή 2010, σ. I-10341, σκέψεις 50 και 51).
- 65 Το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσίου πρέπει να ερμηνεύεται στο πλαίσιο της ίδιας αλληλουχίας. Πράγματι, καίτοι, όπως προκύπτει από την παράγραφο 3 του άρθρου αυτού, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως καταρχήν οφείλουν να παρέχουν τη συγκατάθεσή τους σε μεταγενέστερη παράδοση, εντούτοις βάσει του πρώτου εδαφίου, στοιχείο δ', της ως άνω παραγράφου 3, δικαιούνται να αρνούνται τη συγκατάθεσή τους σε μεταγενέστερη παράδοση για τους λόγους που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 της αποφάσεως αυτής. Εξάλλου, το δεύτερο εδάφιο της ίδιας παραγράφου 3 ορίζει ότι το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος πρέπει να παρέχει στις δικαστικές αρχές εκτελέσεως τις εγγυήσεις που προβλέπει το άρθρο 5 της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσίου.
- 66 Πάντως, η ερμηνεία της εννοίας του «κράτους μέλους εκτελέσεως» που προκύπτει από την παρούσα απόφαση δεν θίγει τις αρμοδιότητες του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσίου. Πράγματι, τόσο κατά την εκτέλεση του πρώτου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως όσο και στο πλαίσιο του αιτήματος παροχής συγκαταθέσεως για την εκτέλεση του δεύτερου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το πρώτο κράτος μέλος εκτελέσεως μπορούσε να επικαλεστεί, σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαίσίου, τις διατάξεις των άρθρων 3 έως 5 της αποφάσεως αυτής. Όμως, στην υπόθεση της κύριας δίκης, τόσο κατά την πρώτη παράδοση όσο και κατά τη δεύτερη παράδοση του καταζητούμενου ατόμου, το πρώτο κράτος μέλος εκτελέσεως έχει παράσχει τη συγκατάθεσή του για την εκτέλεση του σχετικού ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως χωρίς να επικαλεστεί κάποια από τις διατάξεις αυτές.
- 67 Λόγω των πραγματικών ή νομικών περιστάσεων που συνδέονται με την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως βάσει του οποίου πρέπει να πραγματοποιηθεί η τρίτη παράδοση, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο επικλήσεως μιας ή περισσότερων διατάξεων των άρθρων 3 έως 5 της αποφάσεως-πλαίσίου για πρώτη φορά στο πλαίσιο της τρίτης αυτής παραδόσεως.
- 68 Σε μια τέτοια περίπτωση, λαμβανομένου υπόψη του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών στην οποία στηρίζεται η απόφαση-πλαίσιο, εναπόκειται καταρχήν τόσο στο δεύτερο όσο και στο τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως να επικαλούνται, ενδεχομένως, κάποια από τις διατάξεις των ως άνω άρθρων 3 έως 5, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής τους έναντι του ατόμου το οποίο καταζητείται στο πλαίσιο της εν λόγω μεταγενέστερης παραδόσεως.

- 69 Η Φινλανδική και η Γαλλική Κυβέρνηση φρονούν, ωστόσο, ότι η ερμηνεία αυτή παραβλέπει το ότι ορισμένοι λόγοι μη εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν μπορούν να προβάλλονται από οποιοδήποτε κράτος μέλος εκτελέσεως. Σε υποθέσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, αν δεν απαιτείται η συγκατάθεση του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως, το κράτος μέλος αυτό θα στερείται της δυνατότητας να επικαλεστεί, υπέρ ατόμου που είναι υπήκοος ή κάτοικος του κράτους αυτού, τα άρθρα 4, σημείο 6, και 5, σημείο 3, της αποφάσεως-πλαisiού. Όμως, τις διατάξεις αυτές δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε το πρώτο αλλ' ούτε και το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως.
- 70 Πρέπει να υπομνησθεί ότι τα άρθρα 4, σημείο 6, και 5, σημείο 3, της αποφάσεως-πλαisiού παρέχουν τη δυνατότητα στις δικαστικές αρχές εκτελέσεως, αφενός, όταν το καταζητούμενο άτομο αποτελεί το αντικείμενο ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος προς έκτιση στερητικής της ελευθερίας ποινής και όταν το άτομο αυτό «διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι υπήκοος ή κάτοικός του», να αρνηθούν να εκτελέσουν το ένταλμα αυτό, με παράλληλη δέσμευση του εν λόγω κράτους να φροντίσει για την έκτιση της ποινής αυτής συμφώνως προς το εσωτερικό του δίκαιο, και, αφετέρου, όταν το άτομο αυτό αποτελεί το αντικείμενο ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως στο πλαίσιο διώξεως και είναι «υπήκοος ή κάτοικος του κράτους μέλους εκτελέσεως», να εξαρτούν την παράδοση από την προϋπόθεση ότι το άτομο αυτό θα μεταχθεί στο κράτος μέλος εκτελέσεως προκειμένου να εκτίσει εκεί την ποινή που θα του επιβληθεί εντός του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος. Οι διατάξεις αυτές αποσκοπούν, μεταξύ άλλων, στο να μπορεί η δικαστική αρχή εκτελέσεως να μεριμνήσει ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες κοινωνικής επανένταξης του καταζητούμενου μετά την έκτιση της ποινής του (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Kozłowski, σκέψη 45, Wolzenburg, σκέψεις 62 και 67, καθώς και B., σκέψη 52).
- 71 Κατά την ερμηνεία που προκύπτει από την παρούσα απόφαση, στην υπόθεση της κύριας δίκης το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως, όπως και το τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως, δεν μπορούν να επικαλεστούν τις εν λόγω διατάξεις για να εμποδίσουν, βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλαisiού, μια μεταγενέστερη παράδοση του καταζητούμενου ατόμου, καθόσον το άτομο αυτό δεν είναι ούτε υπήκοος ούτε κάτοικος των ως άνω κρατών μελών ούτε διαμένει στο έδαφός τους, αλλά είναι υπήκοος και κάτοικος του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 72 Πάντως, η περίπτωση αυτή δεν επηρεάζει την ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού, διότι η ως άνω διάταξη, καθόσον απαιτεί την προηγούμενη συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτελέσεως σε περίπτωση μεταγενέστερης παραδόσεως, θεσπίζει ένα γενικό κανόνα προοριζόμενο να έχει εφαρμογή όποιες και αν είναι οι ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε υποθέσεως.
- 73 Πράγματι, σε μια Ένωση στηριζόμενη στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των ατόμων η οποία αναγνωρίζει, στο άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το δικαίωμα κάθε πολίτη να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος κράτους μέλους διαφορετικού από αυτό του οποίου είναι υπήκοος ή κάτοικος, δεν μπορεί να λαμβάνεται ως δεδομένο ότι υφίσταται οπωσδήποτε και εν πάση περιπτώσει ιδιαίτερο συνδετικό στοιχείο μεταξύ του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως και του καταζητούμενου ατόμου, καθόσον το τελευταίο μπορεί κάλλιστα να είναι υπήκοος και/ή κάτοικος του δεύτερου ή του τρίτου κράτους μέλους εκτελέσεως, ή ακόμα και άλλου κράτους μέλους που δεν εμπλέκεται στην αλυσίδα των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως που έχουν εκδοθεί κατά του ατόμου αυτού. Έτσι, ο καταζητούμενος ενδέχεται να βρίσκεται προσωρινά στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως, χωρίς να υφίσταται κανένα σημαντικό συνδετικό στοιχείο με το κράτος αυτό που να αποδεικνύει κάποιο βαθμό εντάξεως στην κοινωνία του κράτους αυτού (βλ. απόφαση Kozłowski, προαναφερθείσα, σκέψεις 36, 37, 48 και 53).
- 74 Ούτε το να απαιτείται σε καθεμία από τις περιπτώσεις αυτές η συγκατάθεση του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως παρέχει τη δυνατότητα στο κράτος μέλος αυτό να επικαλεστεί τα άρθρα 4, σημείο 6, και 5, σημείο 3, της αποφάσεως-πλαisiού. Συναφώς, συνάγεται ότι είναι σύμφυτο προς το

περιεχόμενο των διατάξεων αυτών το να μην μπορεί να εκτίσει ενδεχομένως ο καταζητούμενος την ποινή στο κράτος μέλος του οποίου ο ίδιος είναι υπήκοος ή κάτοικος, ή ακόμα στο οποίο αυτός διαμένει.

- 75 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, το καταζητούμενο άτομο είναι υπήκοος ή κάτοικος του πρώτου κράτους εκτελέσεως, το κράτος μέλος αυτό θα μπορεί πάντοτε να επικαλείται τα άρθρα 4, σημείο 6, και 5, σημείο 3, της αποφάσεως-πλαisiού λαμβάνοντας θέση τόσο επί του πρώτου όσο και επί του δεύτερου αιτήματος παραδόσεως του εν λόγω ατόμου. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο καταζητούμενος, αναλόγως της περιπτώσεως, θα πρέπει είτε να παραμείνει εντός του πρώτου κράτους μέλους εκτελέσεως είτε να μεταχθεί, σύμφωνα με την προϋπόθεση περί της οποίας γίνεται λόγος στο ως άνω άρθρο 5, σημείο 3, στο κράτος μέλος αυτό είτε ακόμα να παραμείνει εντός του δεύτερου κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 76 Τέλος, δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ανωτέρω ανάλυση ούτε το προβληθέν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση επιχείρημα της Φινλανδικής και της Γαλλικής Κυβερνήσεως ότι οι κανόνες τους οποίους θεσπίζουν τα άρθρα 27 και 28 της αποφάσεως-πλαisiού έχουν θεμελιώδη σημασία, αποδεικνυόμενη τόσο από το γεγονός ότι οι διατάξεις αυτές δεν περιλαμβάνονταν στην αρχική πρόταση της Επιτροπής [πρόταση αποφάσεως-πλαisiού του Συμβουλίου για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, COM(2001) 522 τελικό] όσο και από το περιεχόμενο της παραγράφου 1 των άρθρων αυτών, που προβλέπουν ότι, ακόμα και όταν τα κράτη μέλη έχουν παραιτηθεί εκ των προτέρων από τους κανόνες αυτούς, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως μπορούν να αποφασίζουν διαφορετικά όταν εκδίδουν αποφάσεις περί των παραδόσεων.
- 77 Πράγματι, μολονότι, όπως σημειώθηκε στις σκέψεις 64 έως 65 της παρούσας αποφάσεως, τα εν λόγω άρθρα 27 και 28 παρέχουν στα κράτη μέλη συγκεκριμένες αρμοδιότητες κατά την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, οι διατάξεις αυτές, καθόσον θεσπίζουν κανόνες που παρεκκλίνουν από την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως που τίθεται με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού, δεν μπορούν να ερμηνεύονται με τρόπο που να παρεμποδίζει την επίτευξη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, που συνίσταται στη διευκόλυνση και την επιτάχυνση των παραδόσεων μεταξύ δικαστικών αρχών των κρατών μελών, λαμβανομένης υπόψη της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει μεταξύ τους. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 28, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαisiού, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως οφείλουν καταρχήν να παρέχουν τη συγκατάθεσή τους για κάθε μεταγενέστερη παράδοση. Οι αρχές αυτές μπορούν ή οφείλουν, αναλόγως της περιπτώσεως, να αρνούνται μια τέτοια συγκατάθεση μόνον αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπουν τα άρθρα 3 έως 5 της αποφάσεως-πλαisiού.
- 78 Εξάλλου, η συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτελέσεως την οποία απαιτεί το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού δεν μπορεί να έχει τη σημασία την οποία της αποδίδουν η Φινλανδική και η Γαλλική Κυβέρνηση, διότι, δυνάμει της ως άνω παραγράφου 2, στοιχείο α', αρκεί απλώς η σιωπηρή συγκατάθεση του καταζητούμενου ατόμου σε μεταγενέστερη παράδοσή του για να εξαλείψει την υποχρέωση παροχής συγκαταθέσεως εκ μέρους του κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 79 Εξ αυτού προκύπτει ότι, σε υποθέσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, η συγκατάθεση για την παράδοση ατόμου ευρισκόμενου στην κατάσταση του M. West, που απαιτείται βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού, πρέπει να παρέχεται μόνον από το δεύτερο κράτος μέλος εκτελέσεως, ήτοι εν προκειμένω από την Ουγγαρία. Δεδομένου ότι, εν προκειμένω, το τρίτο κράτος μέλος εκτελέσεως έχει ζητήσει και έχει όντως λάβει την εν λόγω συγκατάθεση, εναπόκειται στις δικαστικές αρχές του τελευταίου αυτού κράτους να προβούν στην παράδοση του καταζητούμενου ατόμου, εκτός αν οι αρχές αυτές φρονούν ότι πρέπει να επικαλεστούν κάποια από τις διατάξεις των άρθρων 3 έως 5 της αποφάσεως-πλαisiού, πράγμα το οποίο οφείλουν να εκτιμήσουν οι ίδιες λαμβάνοντας υπόψη τις περιστάσεις της υποθέσεως της κύριας δίκης.

- 80 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασίου έχει την έννοια ότι, όταν ένα άτομο αποτελεί το αντικείμενο περισσοτέρων της μιας παραδόσεων μεταξύ κρατών μελών δυνάμει διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης, η μεταγενέστερη παράδοση του ατόμου αυτού σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό το οποίο προέβη τελευταίο στην παράδοσή του εξαρτάται από τη συγκατάθεση μόνον του κράτους μέλους που προέβη στην τελευταία αυτή παράδοση.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 81 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι, όταν ένα άτομο αποτελεί το αντικείμενο περισσοτέρων της μιας παραδόσεων μεταξύ κρατών μελών δυνάμει διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης, η μεταγενέστερη παράδοση του ατόμου αυτού σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό το οποίο προέβη τελευταίο στην παράδοσή του εξαρτάται από τη συγκατάθεση μόνον του κράτους μέλους που προέβη στην τελευταία αυτή παράδοση.

(υπογραφές)